

Україна вмирає, і це питання сьогодні стає питанням номер один національної безпеки. Адже який сенс в існуванні держави, якщо її населення з року в рік неухильно скорочується, а його якісний склад невідворотно деградує? Чому українці в діаспорі, як правило, ніколи не бувають бідними? Але чому у себе вдома, в Україні, українцям майже нічого не належить, і вони не можуть захистити своє право розпоряджатися ресурсами своєї Батьківщини?

Той факт, котрий відзначають вітчизняні та світові дослідники, а саме – вимирання за роки незалежності українців, не дивлячись на те, що воно відбувається не в такому шаленому темпі, як і в роки Голодомору 1932-33 років (хоча за 20 років вимерло вже майже стільки ж людей), ставить перед нами непросте запитання. Як саме і з яких причин двічі протягом останніх ста років на теренах України запущені одні й ті ж самі геноцидні процеси? Наслідок яких один – вимирання української нації.

З історії відомо, що подібне знелюднення – аж до повного зникнення – притаманне ситуаціям, коли населення зіштовхується поза контекстними викликами. Викликами, котрі лежать за межами контексту існуючого стану (системи) буття народу і тому не можуть бути осмисленими і вирішеними. Принаймні в межах існуючої системи буття.

Із подібними викликами зіштовхувалися немало народів, зокрема гуанчі Канарських островів чи індіанці Америки. Зіштовхнувшись із конкістадорами Європи, перші зникли з мапи історії, а рештки цього етносу були асимільовані, а другі – на століття залишилися відкинутими на маргінеси на власній землі. Причиною стала не стільки неспроможність до збройного опору (і ті і інші – робили це відважно та не безуспішно), скільки неспроможність жити та діяти в новому історичному контексті.

Українців загарбали не зайди-конкістадори

Проте українців, принаймні в 1991 році, начебто не загарбали зайди-конкістадори. Самі громадяни України, виїхавши до Європи, Америки чи інших країн, успішно інтегруються до сучасного світового контексту – незалежно від віку, освіти чи статі. Відтак закид, котрий можна часто почути від зарубіжних та вітчизняних дослідників, про неготовність українців до умов ринку та демократичного суспільства не витримує перевірки фактами. Позаконтекстний виклик очевидно що лежить в іншому суспільному вимірі. Вимірі, котрий окремі громадяни не можуть (а можливо – і не мусять в принципі) відслідковувати, осмислювати та відповідати в ньому на виклики.

У 1932 році комуністичний режим в СРСР, застосувавши тоталітарні важелі, створив штучний дефіцит ресурсів (аж до харчів), можливостей до самодіяльності та можливості

покинути терени зони геноциду. Українці зіштовхнулися з викликом, котрий був поза контекстом будь-яких (як офіційних, так і неофіційних) стосунків «громадянин – держава». Держава, котра за визначенням покликана захищати громадян від поза контекстних викликів, сама їх продукувала. З іншого боку, виклик мав системне походження рівнів, що не входять до рівнів компетентності та життєвого контексту громадян. Нині цей прояв геноциду відомий як Голодомор 1932-33 років.

У 1991-2012 роках Українська держава, приватизована радянською номенклатурою із застосуванням усіх формальних та прихованих важелів впливу на суспільство, створила прихований, але також штучний, дефіцит ресурсів (аж до харчів), можливості до самодіяльності та можливості покинути терени зони геноциду.

Проте нині це не носить (принаймні, про людське око) такий явний та тотальний характер. Громадяни теоретично можуть покинути країну. На ділі для 90% продовжує існувати «залізна завіса».

Теоретично – в магазинах усе є. Насправді для понад 90 відсоткам громадян бракує коштів, щоб купити найнеобхідніше, і діти з незаможних родин, народжені в часи незалежності, на зріст менші і худіші від попередніх поколінь – як у часи після Другої світової війни.

Теоретично – в Україні капіталізм та демократія. У реальності – протекціонізм, корупція та відсутність ресурсів перетворили це на фарс періоду феодалізму. Тому населення України вмирає. Не так швидко, як в роки Голодомору, але надійно і впевнено – як у концтаборах СС та НКВС.

Вже сьогодні можна впевнено і цілком підставно говорити про Ресурсомор 1991-2012 років. Про геноцид, проведений номенклатурою проти власного народу. Геноцид, котрий, як і в 1932-33 роках мав цинічно-прагматичні цілі – ресурсне пограбування народу та винищення потенційних противників правлячої еліти.

«Скромність» батьків-засновників

Щоб зрозуміти причини нинішньої ситуації в Україні, варто звернутися до тих часів, коли у 1991 році вирішувалося питання незалежності. І при цьому спробувати пояснити хоча би собі – чому це у Сполучених Штатах батьки-засновники держави користуються такою величезною пошаною в американського народу, а українці батьків-засновників такої України, якою вона є сьогодні, майже не знають, а якщо й знають, то навряд чи поважають.

Подібна «скромність» очевидно має свої вагомі причини. Адже усе те, що відбулося з Україною, починаючи від самого початку відродження її незалежності, так само, як і питання – кому має належати майно і всі активи Української держави, було домовлено і проговорено ще понад 20 років тому. Бо ті, хто перебирав на себе відповідальність за унезалежнення України від Москви, прекрасно усвідомлювали, що в умовах вільної політичної і економічної конкуренції утримати владу і привласнити майно держави

Україна вони просто не зможуть.

Тому і було створено для українського народу антиконкурентне середовище, за якого зберегти колишню радянську номенклатурну матрицю не складало жодних проблем. А це фактично автоматично означало, що колишня радянська комуністична номенклатура не дасть змоги українцям створити свою українську систему, а значить і замінити «русский мир», котрий домінував в Україні з часів СРСР, на «український світ».

Вже у перші часи української незалежності було вирішено батьками-засновниками (хоча краще, можливо, було б їх назвати батьками-дерибанщиками України), що у жодному разі не можна допустити, щоб в українському середовищі могли з'явитися багаті люди. Бо це було б прямою загрозою тій «Україні», яку вони вирішили будувати під свої потреби. Оскільки подібні заможні українці почали б фінансувати українську справу, а значить з'явилися би партії, котрі було б створено не під потреби якогось псевдолідера, і виникав би середній клас та формувалося б громадянське суспільство.

Але стара номенклатурна комуністична аристократія не бажала втрачати кермо контролю над ситуацією, і тому дуже швидко перелицювалася на нову еліту вже незалежної України. Тотальна корупція, політичне розбещення і безпринципність не з'явилися в Україні самі по собі, їх було перенесено зі старої радянської дійсності і вправно прищеплено до стовбура нової Української держави.

Вимирання українців відбувається такими надшвидкими темпами, що за рівнем смертності Україна уже наближається до Сомалі. Як це взагалі могло статися на найкращих у світі чорноземах, на благодатній землі з освіченим і працьовитим народом?

Чи є головними причинами мізерна заробітна плата, низький рівень життя, важкі умови праці, кричуща соціальна нерівність в суспільстві, недоступність професійного лікування, алкоголізм, неможливість забезпечити повноцінне харчування і заробити на квартиру для тих, хто не входить, або ж не обслуговує владний режим?

На загал, алкоголізм у цьому списку лише один із інструментів для пришвидшеного усунення із життя тих, хто не вписується в реєстри «потрібних» людей, залучених для обслуговування потреб олігархату. Хоча українець «зношується» і так, не маючи можливості для фізіологічного і психологічного відновлення свого організму, змушений з усіх сил бігти за «механічним зайцем» прогнозованих негативних змін, наперед знаючи що у нього немає жодних шансів коли-небудь його взагалі наздогнати.

Ресурсомор не вдасться пересидіти нікому

За своєю ментальністю українці взагалі-то індивідуалісти. Але настає час зрозуміти, що їм по одному з катастрофічною ситуацією в Україні не справитися. Ресурсомор лише поглиблюватиметься, і може пройти іще трохи часу і вся Україна належатиме взагалі кільком особам. І якщо все відбуватиметься такими ж темпами, то перший у світі трильйонер буде проголошений саме на українській території.

Сучасний геноцид в Україні, націлений проти української нації, має цілком рукотворний і цілеспрямований характер. І відповідальними у його проведенні несуть, в першу чергу, батьки-засновники, вони ж «куратори» України. Які підсадили свого часу Леоніда Кучму до влади, щоб той заклав фундамент системи, за якої професійні навички, моральні принципи і фахова підготовка людини не мають жодного значення. Головне – це відданість антиукраїнській системі та повна сервільність, до якої сам Кучма неодноразово закликав.

«Куратори» України всі ці роки не дуже бажали публічно «світитися», але це не означає, що їх зовсім немає. Це саме вони напустили «дніпропетровську», а потім і «донецьку» орду на Київ. І для них сьогодні найголовніше завдання – це віднайти схеми, за яких би, якимось чином, вдалося легітимізувати «законно приватизовану» олігархатом і ними власність, і, головне, зробити для українців умови життя такими нестерпними, щоб потім, після незначного покращення, вони змирилися із тим, що з ними було зроблено раніше.

Нині вийшло так, що інтереси української нації абсолютно не перетинаються з інтересами Української держави, яка приватизована на користь кураторів і олігархів та їхніх приспівників. І вимирання українців ніколи не вдасться зупинити, допоки вони не стануть повноцінними хазяями своєї території, землі і ресурсів...

Віктор Каспрук – незалежний політолог, [Радіо Свобода](#)